Diumenge 33 (A) de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Mt* 25,14-30): En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «També és, doncs, com un home que, a punt de marxar a terres llunyanes, cridà els seus servidors i els confià els seus béns. I a un li donà cinc talents, a un altre dos, a un altre un: a cadascun segons la seva capacitat; i marxà. De seguida, el qui havia rebut cinc talents se n'anà i negocià amb ells, i en guanyà altres cinc. D'igual manera, el qui n'havia rebut dos en guanyà altres dos. Però el qui n'havia rebut un se n'anà a excavar en la terra i hi amagà el diner del seu senyor.

»I després de molt de temps ve el senyor d'aquells servidors i passa comptes amb ells. I acostant-se el qui havia rebut cinc talents, en presentà altres cinc, dient: 'Senyor, cinc talents m'has donat, mira, n'he guanyat altres cinc'. Li diu el seu senyor: 'Bé, servidor bo i fidel! Com que has estat fidel en allò que és poc, et posaré sobre allò que és molt: entra en el goig del teu senyor'. S'acosta també el qui havia rebut dos talents, i diu: 'Senyor, dos talents m'has donat. Mira, n'he guanyat altres dos'. Li diu el seu senyor: 'Bé, servidor bo i fidel! Com que has estat fidel en allò que és poc, et posaré sobre allò que és molt: entra en el goig del teu senyor'.

»Acostant-se també el qui havia rebut un talent, diu: 'Senyor, sabia que ets home dur, que segues on no has sembrat, i aplegues on no has escampat; i de por vaig anar a amagar el teu talent a terra. Aquí tens el que és teu'. I el senyor, responent-li, digué: 'Servidor dolent i peresós! ¿Sabies que sego on no he sembrat i aplego on no he escampat? Convenia, doncs, que confiessis els meus diners als banquers, i en venir jo hauria rebut el que és meu amb els interessos. Preneu-li, doncs, el talent i doneu-lo al qui té els deu talents. Perquè a tot el qui té se li donarà i abundarà; però a aquell que no té, fins i tot allò que té li serà pres. I al servidor inútil llanceu-lo a les tenebres exteriors: allí serà el plor i el cruixir de dents'».

© Albada Editorial / evangeli.net

«A tot el qui té se li donarà i abundarà»

P. Antoni POU OSB Monjo de Montserrat

(Montserrat, Barcelona, Espanya)

Avui, Jesús ens narra una altra paràbola del judici. Ens acostem a la festa de l'Advent i, per tant, el final de l'any litúrgic ja és a prop.

Déu, donant-nos la vida, ens ha lliurat també unes possibilitats —més petites o més grans— de desenvolupament personal, ètic i religiós. No importa si un té molt o poc, l'important és que s'ha de fer rendir el que hem rebut. L'home de la nostra paràbola que amaga el seu talent per por de l'amo, no ha sabut arriscar-se: «el qui n'havia rebut un se n'anà a excavar en la terra i hi amagà el diner del seu senyor» (Mt 25,18). Potser el nucli de la paràbola és aquest: hem de tenir la concepció d'un Déu que ens motiva a sortir de nosaltres mateixos, que ens encoratja a la llibertat pel Regne de Déu.

La paraula "talent" d'aqueixa paràbola —que no és res més que un pes que denota la quantitat de 30 Kg d'argent— ha fet tanta fortuna, que fins i tot ja s'empra en el parlar popular per a designar les qualitats d'una persona. Però la paràbola no exclou que els talents que Déu ens ha donat no són només les nostres possibilitats, sinó també les nostres limitacions. El que som i el que tenim, és el material amb el qual Déu vol fer de nosaltres quelcom nou.

La frase «Perquè a tot el qui té se li donarà i abundarà; però a aquell que no té, fins i tot allò que té li serà pres» (Mt 25,29), no és, naturalment, una màxima per animar al consum, sinó que només es pot entendre a nivell d'amor i de generositat. Efectivament, si corresponem als dons de Déu tot confiant en el seu ajut, aleshores experimentarem que és Ell qui dóna l'increment: «Les històries de tantes persones senzilles, bondadoses, a les que la fe ha fet bones, demostren que la fe produeix efectes molt positius (...). I a l'inrevés: també hem de constatar que la societat, amb l'evaporació de la fe, s'ha tornat més dura...» (Benet XVI).

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Germans meus, cal que poseu molta atenció en la custodia de la caritat, en tota acció que hagueu de realitzar» (Sant Gregori el Gran)

- «Visquem per al Senyor i assentem la nostra vida sobre el seu amor, com va fer Jesús: podrem assaborir l'alegria autèntica i la nostra vida no serà estèril, serà fecunda» (Francesc)

- «Els testimonis que ens han precedit en el Regne (...) contemplen Déu, el lloen i no paren d'ocupar-se d'aquells que han deixat a la terra. Entrant 'al goig' del seu Senyor, han estat 'posats sobre molt. La seva intercessió és el seu més alt servei del designi de Déu. Podem i hem de demanar-los, que intercedeixin per

nosaltres i pel món sencer» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 2.683)